

Movitz

Svenska Hornsällskapets medlemstidning

Nummer 13, december 2000

Innehåll

Ordföranden har ordet	3
Presentation av styrelsen	4
Sven Eliasson	6
Jag vet en dejlig rosa.....	7
Sixten Sylvan	9
Next Horn Wave	13
Hornboom i Norrbotten..	14
Min Värsta Kix	15

Movitz, ISSN 1104-8700

Utgivare

Svenska Hornsällskapet

Tryckeri

Printit, Göteborg

Årsavgift, Svenska Hornsällskapet

200 kr

100 kr för studerande

300 kr för familj

Postgiro

58 31 07-8

e-post

sven.hornsallskapet@post.utfors.se

dabra@wmdata.com

www

home.swipnet.se/~w-77885/shs

Vill du bli medlem i

?

Är du inte medlem redan, eller känner du någon eller några hornister (eller andra intresserade) som skulle vilja bli medlemmar i Svenska Hornsällskapet?

Årsavgiften i Svenska Hornsällskapet är 200 kr (100 kr för studerande, 300 kr för en hel familj)

Vill du bli medlem i SHS sätter du in pengarna på
postgirokonto 58 31 07-8

OBS! Glöm inte att ange namn och adress på inbetalningskortet.

Styrelse

Ordförande

Helena Sandström 0920-25 05 43

Arbetarvägen 2 b

975 94 Luleå

helena.sandstrom@sm.luth.se

Övriga medlemmar

Markus Elvinsson

Ankarskatavägen 71 a

941 34 Piteå

marelv-9@student.luth.se

Sofa Nygren 0911-133 25

Ankarskatavägen 83 c

941 34 Piteå

sofianygren@hotmail.com

Hans-Erik Holgersson 0911-21 18 19

Storgatan 12

941 31 Piteå

heho@mh.luth.se

Börje Andersson 0929-30174

Majringen 6

942 95 Vidsel

borje.andersson@alvsbyn.se

Emma Sundin

Lantmästarvägen 99

954 41 S. Sunderbyn

sundin_emma@hotmail.com

Ordföranden har ordet

Så var det dags för styrelsen att vara stationerad i Norrland efter att i två år ha funnits på västkusten. Jag vill börja med att tacka den avgående styrelsen. Det fanns där en person som jag särskilt vill tacka även om han själv aldrig får läsa detta. Det är Sven Eliasson som trots sin svåra sjukdom jobbade för hornsällskapet in i det sista. Sven har varit aktiv medlem i Svenska Hornsällskapet ända sedan det bildades 1993, först flera år i tidningsgruppen och sedan som ordförande. En vacker tanke vore att alla vackra hornsolon spelade av medlemmar runt om i Sverige kunde nå Sven och att han på så sätt får veta att vi tänker på honom.

Alla i den nya styrelsen är bosatta i Norrbotten varav de flesta bor i Piteå eller Luleå. Norrbotten är väldigt stort men ganska glesbefolkat, förutom fläckvis. Det är nämligen relativt gott om hornister vid Norrbottenskusten. Här finns mellan 15 och 20 hornister om man räknar utbildade hornlärare, fd yrkeshornister och hornspelande studenter på musikhögskolan i Piteå, Framnäs fohögskola och musikgymnasiet i Boden.

Avståndet till resten av världen är också ganska stort om man betänker

hur ofta vi får möjlighet att lyssna till bra konserter, träffa, höra, spela med eller ta lektioner av riktigt bra hornister. I början av februari bjöds dock precis ett sådant tillfälle. Vi kunde då njuta av Ib Lanzky Ottos vackra hornspel när han spelade Atterberg med Norrbottens Kammarorkester, vilken för tillfället var förstärkt av Philip Foster från Göteborgsoperan. Det var ett gyllene tillfällen för oss att få lyssna, spela, ta lektioner och inhämta lite hornskvaller.

Under våra två år skulle vi önska att vi kunde ordna fler tillfällen för alla hornintresserade amatörer, hornlärare, elever, kanske också proffs, att samlas, spela, utbyta erfarenheter, diskutera hornundervisning och hornspel, ta lektioner, lyssna på bra konserter, etc... särskilt här i de norra delarna av Sverige. Som första aktivitet har vi planer på att ordna en hornhelg för hornlärare/hornstuderande på Framnäs folkhögskola i höst.

Även om styrelsen nu finns lite vid sidan av våra största städer och vi kommer att koncentrera oss på hornhändelser i de norra delarna av vårt land, så är Svenska Hornsällskapets uppgift att verka för att främja hornspelet i hela landet. Det är i det

sammanhanget beklämmande att höra att The American Hornquartet spelat i Stockholm men att Kungliga Musikhögskolan ej haft pengar till att utnyttja tillfället. I sådana lägen borde Svenska Hornsällskapet kunna hjälpa till på något sätt. För att kunna göra det behöver vi dock bli informerade om de olika spännande saker som händer runt om i landet. Ib och Philip lovade att försöka hålla oss informerade om särskilda händelser i Stockholm och Göteborg. Vi hoppas att många i likhet med dem vill hjälpa oss genom att ringa, skriva eller maila när det händer något av hornintresse i Sverige, våra nordiska grannländer eller i världen. Vi behöver er!

Vi finns till för våra medlemmar och det är alltid roligt att få ta del av era tankar, åsikter och ideer så än en gång ring, skriv eller maila till någon av oss och låt oss ta del av dina funderingar.

Varma hornhälsningar

Helena Sandström

Presentation av styrelsen

Helena Sandström

Ålder: 34

Bor: I Karlsvik ca 1 mil utanför Luleå

Familj: Magnus och Ludvig

Yrke: Datastuderande på Luleå Tekniska Universitet

Bisysslor: Hornlärare på musikgymnasiet, notbibliotekarie på kulturskolan, hornistiskt aktiv i Norrbottens brassensemble, Luleå och Bodens orkesterföreningar och emellanåt i Norrbottens kammarorkester.

Fritidssysselsättning: Jag vistas gärna utomhus när jag är ledig, t.ex. spelar golf, åker skidor, går i fjällen. Sjunger också i Luleå Kammarkör, tecknar och spelar horn (förstås).

Tidigare aktiv i hornsällskapet: Var sekreterare 1993 - 1996.

Senast spelade hornstycke: Auf dem Strom

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Jättesvårt! Pat Mathini: Letter from home, London Symphony Brass eller Miles Davis "Ballads", Nåt mäktigt/vackert klassiskt med stor orkester, mycket horn och gärna sång

Favoritgrepp: F0

Favoritmunstycke: Giardinelli C10 (årsmodell 82)

Favorithorn: Alexander

Starkaste/bästa konsertminne: Toots Thielemans på Fashing (sommaren 1988)

Favoritmat: Nyfångad fjällröding eller stenbit med gräslökssås och kokt mandelpotatis

Varför jag bor i Norrbotten: När jag utexaminerades från Ingesund jobbade min sambo redan i Norrbotten Big Band så jag flyttade efter. Gillar frihets känslan med stora naturområden och riktiga vintrar med snö.

Markus Elvinsson

Ålder: 21

Bor: i Piteå

Familj: Jodå

Yrke: Student

Bisysslor: Nåja...

Fritidssysselsättning: Fritid???

Tidigare aktiv i hornsällskapet: Nej

Senast spelade hornstycke: Nocturne, Franz Schubert

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Gustaf Holst, Planeterna, Jan Johansson, Jazz på svenska, Screaming headless torsos, screaming headless torsos

Favoritgrepp: 2:an plus 3:an.

Favoritmunstycke: Inget särskilt

Favorithorn: Holton

Starkaste/bästa konsertminne: Hmm...?

Favoritmat: Köttfärspaj kanske

Varför jag bor i Norrbotten: Jag har inget bättre för mig. Går arrangering och komposition på musikhögskolan i Piteå

Hans-Erik Holgersson

Namn: Kallas för Holger men heter egentligen Hans-Erik (Holgersson).

Ålder: 30 och ett halvt.

Bor: I centrala Piteå, mitt emot ett servicehus (jag har redan tvingat ett rum...).

Yrke: Jobbar på Musikhögskolan i Piteå som lärare i teori, musikhistoria och ensemble.

Bisysslor: Arrangerar lite för musikskolor, komponerar kortare brassstycken för musikhögskolans brassensemble.

Fritidssysselsättning: Kassör i Svenska Hornsällskapet.

Tidigare aktiv i hornsällskapet: Var Hornsällskapets förste ordförande vid bildandet 1993.

Senast spelade hornstycke: Orkesterutdrag ur Mahler-symfonier.

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Radovan Vlatkovic inspelning av Strauss-konserterna. "Vier letzte Lieder" med Renée Fleming, "Sunday in the Park with George" musikal av Stephen Sondheim.

Favoritgrepp: 1:an på F-hornet.

Favoritmunstycke: Atkinson G10

Favorithorn: Skohorn!

Starkaste/bästa konsertminne: Mahlers 5:a med Göteborgssymfonikerna och Commisiona.

Favoritmat: Någoting med lax.

Varför jag bor i Norrbotten: Har tidigare bott i Örebro, Västerås och Arvika, men eftersom jag fick möjlighet att jobba på Musikhögskolan i Piteå var det bara att packa flyttlasset än en gång.

Börje Andersson

Ålder: 47

Bor: Vidsel, 10 mil söder om Jokkmokk.

Familj: Maria, Stina och Samuel

Yrke: Musiklärare i musikskola och grundskola.

Bisysslor: Föreningsliv.

Fritidssysselsättning: Idrott, friluftsliv.

Tidigare aktiv i hornsällskapet: Nej.

Senast spelade hornstycke: C. Saint-Saens Romance op 67.

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Svårt val! Det känns förstås som om jag borde välja någon hornskiva, men vilken? Jag tror i alla fall att jag skulle välja någon symfoni av Sjostakovitj; den fjärde. Sen en skiva med Dire Straits.

Favoritgrepp: Halvnelson!

Favoritmestycke: Paris

Favorithorn: Alexander

Starkaste/bästa konsertminne: Det senaste är väl oftast det starkaste och då blir det i Luleå i februari då Ib spelade Atterbergs hornkonsert. Suveränt!

Favoritmat: Fisk.

Varför jag bor i Norrbotten: Det handlar om livskvalité. Här har jag ett bra jobb men också stora möjligheter till meningsfull fritid i en fin och ren miljö. Dels att jag råkar vara född här.

Emma Sundin

Ålder: 18 år

Bor: I ett lyhört radhus i Sunderbyn, mellan Luleå och Boden.

Familj: Mamma, pappa och min lillebror Hans som spelar trombon (jag har inte fått honom att byta...än).

Yrke: Jag går andra året på Musikgymnasiet i Boden.

Bisysslor: Åka buss, det ägnar jag mest tid till, efter att spela.

Fritidssysselsättning: Spela, åka skidor, springa, cykla (kort sagt, vara ute), rita och sy kläder, läsa, få post...

Senaste spelade hornstycke: Mozarts 3:a

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Kommer bara på 2 stycken nu, "Hittills" med Bo Kaspers Orkester och Strauss hornkonserter med Dennis Brain

Favoritmestycke: Har jag inte hittat än..

Favorithorn: Mitt horn! Ett Alexander 503:a

Favoritmat: Soppa, alla sorter!

Varför jag bor i norrbotten: Mina föräldrar flyttade hit med mig för drygt 16 år sedan och jag trivs.

Sofia Nygren

Ålder: 23 år

Bor: Piteå

Familj: Pojkvännen Joel här i Piteå; mamma och pappa i Lund

Yrke: Studerande på IE-linjen vid Musikhögskolan i Piteå med piano som huvudinstrument.

Bisysslor: Horn i alla former! Läser horn och hornmetodik som biämnen i utbildningen.

Fritidssysselsättning: Är med i en frilansbrasskvartett, sjunger i olika köror och är engagerad i Musikhögskolans pianoförening. Är även friluftsmänniska, men helst på något varmare ställe än Piteå.

Tidigare aktiv i hornsällskapet: Ja, som sekreterare i styrelsen under Malmöperioden 1996-97, samt som medlem i tidningsgruppen 1998-99.

Senast spelade hornstycke: Första satsen i Mozarts 2:a och Canto Serioso av Nielsen.

Tre skivor jag skulle ta med till en öde ö: Valfri Sjostakovitj-symfoni med mycket horn i; Marsalis/Battles duett-skiva med trumpet och sång samt något med Happy Mondays.

Favoritgrepp: 23

Favoritmestycke: Alex 42

Favorithorn: Holton

Starkaste/bästa konsertminne: Faktiskt en konsert jag var på med en baltisk stråckkvartett bestående av konservatoriestudenter från Baltikum. De hade kommit till Sverige för att delta i Nordiska Ungdomsorkestern i Lund 1997, och framförde på en kammarmusikkonsert Sjostakovitjs 8:e stråckkvartett. Aldrig har jag blivit så gripen av ett musikstycke som då, inte ens när jag själv suttit med i orkestern. Musiken berörde mig oerhört starkt, och jag kände att den talade just till mig.

Favoritmat: Jag är vegetarian men älskar mat och kan äta mycket och gärna av det mesta utan kött. Gärna efterrätter och snacks.

Varför jag bor i Norrbotten: Från början flyttade jag hit för utbildningens skull, men nu stannar jag gärna kvar eftersom jag upptäckt vilken guldgruva Piteå är: Skolan är toppen och ger oss de resurser utbildningen kräver, och folket i Piteå är snälla. Här hjälper man varann (även de man inte känner) på ett helt annat sätt än jag upplevde att man gjorde i södra Sverige, där jag bodde förut.

Sven Eliasson

Efter en tids sjukdom avled vår ordförande, Sven Eliasson, natten mellan Juldagen och Annandag jul 1999. Tomrummet efter Sven kommer att bli svårt att fylla för både Svenska Hornsällskapet och Göteborgs Hornklubb. Att han blev ordförande i Svenska Hornsällskapet var en logisk följd av hans mångåriga starka engagemang för hornister och hornspelet i Sverige.

På 1980-talets början var jag initiativtagare till Göteborgs Hornklubb, men Sven tog snart över och har sedan dess varit hornklubbens klart drivande kraft. Likaså har han med stor kraft engagerat sig i Svenska Hornsällskapet från dess start, både på lokal och nationell nivå.

Sven, som jag lärde känna som 16-årig elev vid Hvitfeldtska gymnasiet i Göteborg, har alltid varit positiv, arbetsam, skötsam, pålitlig... De som kände Sven lite närmare vet att jag inte överdriver i mitt omdöme utan att jag måste fylla på med god musik, bra lärare, administratör och konsertarrangör.

Sin utbildning fick han vid Hvitfeldtska gymnasiet och Musikhögskolan i Göteborg där hans främsta lärare har varit Albert Linder och Frøydis Ree Wekre.

Efter avslutade studier arbetade han under många år som musiker i Regionmusiken i Skövde där han betydde mycket för musiklivet i regionen. Som solist framträdde han ofta i egenproducerade konserter i olika delar av landet.

En höjdpunkt i Svens musikerkarriär tycker jag var när han med solistiska insatser samtidigt agerade på Göteborgsoperans lilla scen i "Purpurporten". Sin sista konsert gav Sven i april 1999 i St. Paulikyrkan i Göteborg. Det var ett imponerande program, som han genomförde med bravur trots att han redan då måste varit märkt av sin sjukdom och som ingen annan kunde märka.

En stor förlust för Svenska Hornsällskapet, Göteborgs Hornklubb och inte minst för oss, hans närmaste vänner, som mist en engagerad och entusiasmerande medlem men mest av allt en god kamrat.

Vi sörjer honom djupt.

Svenska Hornsällskapet
Göteborgs Hornklubb
Vännerna genom

Jan Eriksson

Hornisternas hyllning till Sven

Jag vet en dejlig rosa

(Arr; Holger)

Cantabile

The first system of the musical score consists of four staves. The top staff is the vocal line, starting with a whole rest followed by a melodic phrase. The piano accompaniment is in 4/4 time and begins with a whole note chord. The dynamic marking *mp* (mezzo-piano) is indicated for the vocal line and the piano accompaniment. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

The second system of the musical score begins at measure 8. The vocal line starts with a melodic phrase marked *risoluto* and *mf* (mezzo-forte). The piano accompaniment features a rhythmic pattern of eighth notes, also marked *risoluto* and *mf*. The dynamic marking *mp* appears in the vocal line and piano accompaniment towards the end of the system. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Sixten Sylvan

Sixten Sylvan invaldes 1999 som hedersmedlem i Svenska Hornsällskapet. Med anledning härav, gjorde Thomas Ekman i höstas följande intervju.

I oktober, närmare bestämt den 16:e, en otroligt vacker höstdag företog representanter för svenska hornsällskapet ett besök hos kompositören, läkaren och hornisten Sixten Sylvan, född 1914. Sven Eliasson hade avtalat en tid och jag hade blivit utsedd som intervjuare. Vi kom till paret Sylvans vackra hem i Ödåkra utanför Helsingborg kl. 14 och mötogs med öppna armar. Redan när man stiger in i hemmet möts man av en atmosfär som andas kultur; bokhyllor till bredden fyllda med böcker, vackra möbler och vacker konst på väggarna. Sixten var ivrig att komma igång och vi begav oss genast ner till källaren där Sixten har

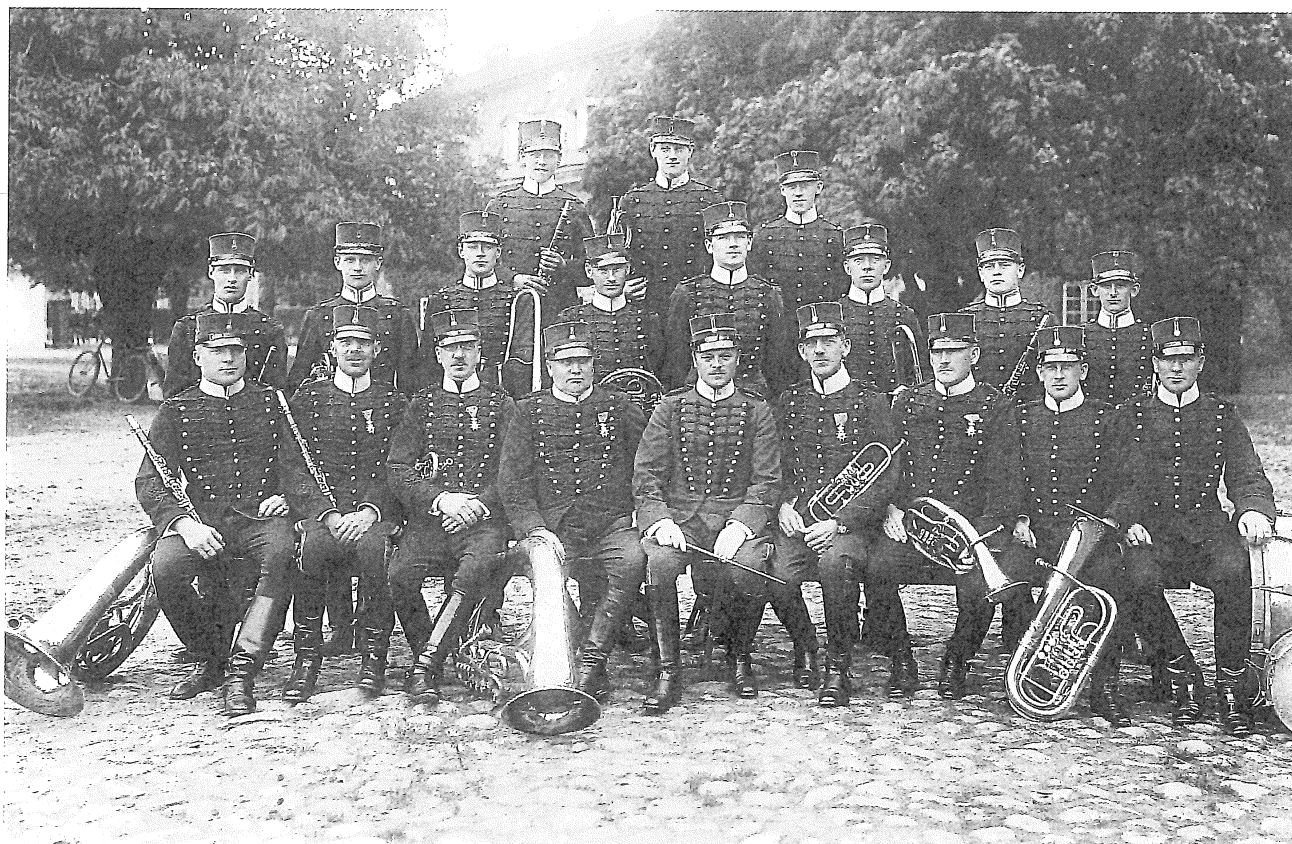
sin musikstudio, tre rum fyllda med noter, en samling mycket fina gamla trumpeter, tubor, en ventilbasun, ett Ahlberg-Ohlsson dubbelhorn samt ett Alexander modell 103 från 1962. I ett av rummen står flygeln och det är här det komponeras. Problem med ögonen har gjort notskrivandet besvärligt på äldre dagar. Till sin hjälp har Sixten utrustning som förstorar i olika grad, bland annat en avläsare som förstorar upp noterna på en TV-skärm som är placerad på flygeln. Musikanläggningen i källaren togs också i bruk. Vi lyssnade på Sven Eliasson, som hade gjort en inspelning på ett av Sixtens senaste verk, ett Adagio för horn och

orgel Op. 12 nr 1 från 1998. Adagiot är i tonspråket ganska likt den underbara hornsonaten från 1963, och det skulle förvåna mig mycket om detta verk inte kommer att tillhöra de mer spelade i repertoaren för horn och orgel. Nåja, det var ju främst intervjun som skulle göras och Sixten undrade om jag nu inte skulle ställa några frågor.

Thomas Ekman (T.) – Musikintresset, när startade det?

Sixten Sylvan (S.) – Jo, det var så att jag växte upp i Kristianstad och där fanns två Regementen, detta var på det glada 10-talet.

Då hade alla regementen musikkårer och de spelade dagligen. Det gick

Kungliga Wendes artilleriregementes musikkår i Kristianstad som gav den lille Sixten den första musikupplevelsen. Hornisten i mitten, raden längst bak, är Bertil Strange som omtalas i intervjun. Vid basrumman, främre raden längst till höger, sitter Carl Nilsson, senare 4:e hornist i Stiftelsen Malmö konserthus (Malmö Symfoniorkester idag). Kapellmästare är K. P. Kallin som senare kom till Stockholms spårvägs musikkår. Bilden tagen ca 1920.

vaktparader och marscherade fram till något som kallades för Kronohuset. När de hade marscherat dit och bytt vakt spelade de i valven där. I fyrafemårsåldern hade jag fått goda relationer till militären (pappa var officer och befälhavare för musikkåren) varför jag hade tillstånd att stå i valven och lyssna och jag blev ju väldigt begerad över dessa vackra instrument och de toner som strömmade ut och jag ville till varje pris placera mig bakom ett sådant munstycke, men det lyckades inte. Jag försökte med hemmets trumpetliknande mässingsljustakar men det kom inte ett ljud. Det lyckades inte förrän jag flyttat till Helsingborg, när jag var 13-14 år gammal, då jag kom in i en scoutkår. I kårlokalen fanns det några skåp som var låsta och de tilldrog sig naturligtvis min nyfikenhet. En dag var ett sådant skåp öppet och där låg en salig samling mässingsinstrument. Jag blev ju naturligtvis begerad och rev ut dem i ljuset och kallade på kårchefen, -Vad är det här för någonting, varför skall vi inte få använda dem? Kårchefen svarade: - Ja, det har varit en musikkår förr i tiden men de har lagt ner den. Sixten tyckte att nu så!! "Ja, då så" bestämde kårchefen och i en blink bemäktade sig 8-9 unga entusiasterna var sitt av de ålderstigna instrumenten. Dessa sattes i stånd och vi fick en instruktör som gav oss de första grunderna. Sen började vi spela små fosterländska sånger, enkla marscher och vi marscherade med musikkåren i täten. I och med detta fick jag spela Bb-trumpet och jag tog lektioner för förstetrumpetaren i orkesterföreningen. Lektionerna fick man gratis, han var skyldig att göra detta.

T. - Vem var denne trumpetare?

S. - A. F. Kronzell, en gammal husar.

Vid 15-års ålder slutade så scoutåren och jag stod utan instrument, jag mådde dåligt, hade abstinensbesvär och ett fortsatt liv utan trumpetintressen var svårt att tänka sig. Jag måste få tag i en trumpet igen! På postorder beställdes en fabriksny trumpet från Markneukirchen i Tyskland och den kom så småningom. Inklusivt frakt och tull tog den hela mitt sparkapital på 45 kr, detta var 1929 och trumpeterna var bra.

Sixten provar ett nytt horn till Akademiska kapellet 1943. Lillhagens sjukhus i Göteborg.

Tillsammans med några likasinnade gymnasister bildade vi en salongsorkester där vi framförde operettpotpourier, marscher och annat. Vi var medlemmar i en gymnasistförening och spelade på dess sammankomster men ibland drabbade vi värnlösa människor, sådana som låg i sina sängar på sjukhus. Jag övade mycket själv också, köpte fickpartitur och plockade fram kända trumpetställena ur den symfoniska litteraturen.

De sista gymnasisterna tog jag lektioner i piano och orgel hos organisten och tonsättaren Gustaf Paulson som jag senare blev mycket god vän med

och han gav mig goda tips när det gällde komposition.

Meningen var att jag skulle bli kyrkomusiker men efter studentexamen 1933, så ändrade jag mig och började studera medicin i Lund, (1934-1945). De första 3 åren fram till medicine kandidatexamen fanns det inte någon tid till musicerande då konkurrensen var stark och studiegången var benhård, hade man hoppat på tåget fick man följa med. Det var bara på lördag och söndag, när jag kom hem till Helsingborg som jag kunde ta några toner. Efter denna period blev studiegången lite friare, man kunde ta ämne-

Sixten provar ett nytt horn medan en kollega tycker sig höra blåsljud i stetoskopet.

na i vilken följd och i vilken takt man ville.

En dag upptäckte jag att det kom musik från ett ställe på universitetsplatsen, från ett hus som kallades för Palaestran, det var en övningslokal för Akademiska Kapellet. Jag rusade upp för trappan, dörren framför övningslokalen hade en stor springa och jag kunde titta in. Där inne var en dirigent (Gerhard Lundqvist) som med stort engagemang och livligt temperament repeterade med Akademiska kapellet och en hornist som hade klockstycket vänt mot mig. De spelade

en ouvertyr av Smetana minns jag och jag tänkte "Ooo - detta var något!"

Det gick en tid. Det kom besök från England, Mr. Reed, som höll ett anförande om Elgar och hans Enigma-variationer i Kapellsalen. Efter detta blev det te på Akademiska föreningen, det var nämligen Anglo-Swedish society som hade anordnat mötet. Jag kom då att sitta intill universitetskapellmästaren, och vi konverserade varandra på engelska, han trodde ju att jag var engelsman. Till sist upptäcktes det ju att vi var svenskar och jag klämde fram med: - Jag har en trumpet!

- Jaha, ja kandidaten kan komma upp på torsdag så får vi höra. Så gick jag upp på denna torsdag och spelade Triumfmarschen ur Aida.

Det blev till att spela andratrumpet och på detta sätt kom jag in i Akademiska Kapellet. Kapellet förstärktes vid vissa tillfällen och då kallades det för Lunds Orkesterförening. Alltefter som blev jag mer rutinerad och jag började lyssna mer på hur allting lät och blev intresserad av varför. Jag började studera fickpartitur medan jag hörde på grammofonskivor och radio och så småningom fick jag lust att skriva ned lite noter och höra hur de skulle låta. Detta var på 40-talet, och då skrev jag några orkestersaker, bl. a. en trumpetkonsert. Jag kände ju lite grand till hur man skulle förfara när man blåste.

Repertoaren i Akademiska Kapellet var mycket omväxlande, bl.a. Haydn, Mozart, Beethoven, Mendelssohn, Brahms, Tchaikovsky, Nielsen, Sibelius, Grieg. Av de svenska spelade vi Alfvén, Berwald, John Fernström, Gustaf Paulson och Gunnar Ek som var organist i Allhelgonakyrkan i Lund också. En av Akademiska Kapellet medlemmar var Sten Broman. Denne var Sydsvenska Dagbladets stränge musikrecensent, dessutom dirigent och tonsättare och spelade altfiol i Akademiska kapellet; jag satt alldeles bakom honom med min trumpet men vi hade inte skakat hand eller pratat med varandra. 1938 dirigerade Hugo Alfvén en avskedskonsert med Lunda-orkestern och efteråt blev det supé. Två musikintresserade vänner och jag hade blygt väntat med att ta plats tills honoratiories bänkat sig och så blev det bara tre platser i rad kvar, den ena intill Broman och jag utsågs att ta plats intill den lärde och respektingivande mannen. Hur skulle han tituleras t ex? På den tiden fick man inte säga du till folk hur som helst. I det akademiska Lund skedde titeltörläggning genom en liten ritual, till vilken den som varit student längst borde ta initiativet. Nu var Broman 12 år äldre än jag, så jag kunde ju inte arrangera en eventuell förbrödning - här gällde det att välja lämplig titel. Problemet löstes utan vidare ceremonier då Broman fick syn på mig. Han konstaterade: "Jaså, de e Du Din jävel, som blåser mej i nack-

en!" Denna hjärtliga hälsning skrämde mig: kunde möjligen de ljumma fläk-
tarna från mitt klockstycke ha skadat
denna persons baksida? Jag frågade,
han sa "icke alls" och fortsättningen
blev trevlig. Till slut kunde jag inte
hålla tillbaka min önskan att skriva
musik och frågade Broman var man
kunde studera komposition i närheten,
han svarade, att det kunde man göra
hos honom! Gratis dessutom – vem
kunde tacka nej?! Vännerna anslöt sig,
och där satt nu Hr. Broman med tre
kontrapunktelever på hand. Vi fick
lektioner, och jag har senare haft god
nytta av undervisningen.

Så kom en tidpunkt då första horn-
nisten, som hette Bertil Strange, hornist
i Malmö Symfoniorkester fick plats i
Hovkapellet. Han var då tvungen att
flytta till Stockholm och det är ju ett
öde som har drabbat mer än en skånsk
musiker. I alla fall, en vacker dag kom
kapellmästare Lundqvist med en
mycket bestämd uppsyn och lade ett
valthorn i mina händer och sa att nu
får du spela 1:a horn. Jag blev alldeles
förskräckt och tänkte att det går inte.
Men Lundqvist menade allvar: inte
behövde man låna hornister när man
hade kapellet som plantskola... Man
kunde ju ta en av de ringaste som
börjat växa litet grand och omskola
honon till hornist. Detta var ett stort
förtroende – man var helt enkelt
tvungen att anta utmaningen och jag
fick börja ta hornlektioner. Lektioner
tog jag hos Tage Rosdahl, 1:e hornisten
i Helsingborgs orkesterförening. Hans
huvudsakliga syssla blev att försöka
vänja mig av med trumpetstötter. Jag
kunde öva själv väldigt mycket och
fick tillgång till en övningslokal i
Lund, nyckel till Kapellsalen så att
säga och där var jag all ledig tid. Jag
tog som tidigare ut kända ställen ur
symfonilitteraturen med hjälp av mina
fickpartitur. När pianist ställde upp
spelades även konserter av Haydn,
Mozart och Strauss. Jag spelade 1:a
horn mellan 1940-45 i Lund.

Sen tog ju studierna slut och man
kom ut i förvärvslivet utan horn. Då
köpte jag ett Ahlberg-Ohlsson dubbel-
horn. Jag fick spela med i orkesterföre-
ningen i Helsingborg som 3:e hornist
när det behövdes, de var bara 2 anställda
på horn där.

Sixten provar en trumpet hos Ingbert Michelsen i Kgs Lyngby, Danmark.

T. – Ni bosatte er alltså i Helsing-
borg?

S. – Ja, och fick anställning på lasa-
rettet och senare satte jag upp praktik.
Det fortgick så fram till 1956 då jag fick
en personlig kris och var väldigt deprimerad.
Jag fann då en tröst i att jag
skulle kunna börja komponera lite och
kom att tänka på hornet. Jag skrev en
hornsonat som jag tillägnade solohorn-
nisten i Danmarks Radios Symfonior-
kester, Ingbert Michelsen. Sonaten blev
färdig 1963.

T. – Hur träffade ni Ingbert?

S. – Jo, jag följde honom, han gjorde
konserter i Lund och Helsingborg med
Blaeserkvinteten af 1932 bl.a. samt so-
lokonsalter. Jag var så intresserad och
tyckte att han blåste så fantastiskt så
jag gick fram till honom och började
prata lite och sa att jag var hornist.
1958 var min fru och jag i Köpenhamn
och hade några timmar över före hem-
resan och då tyckte jag att vi skulle
göra visit hos Ingbert Michelsen, jag
ringde upp och hotade med detta.
Svarades att det gick för sig. Vi mot-
togs med öppna armar, jag presenterade
min fru (opus 2 säger hon ibland
vid presentation) och en angenäm
samvaro började. Enligt militär kutym
borde en visit vara högst 20 minuter
och denna tid hade överskridits med
råge när vi talade om att bryta upp.
Men Ingbert ville inte höra på det örat

all, nu skulle vi väl umgås och lära
känna varandra! Han satte in en be-
handling som avsåg att hindra nya,
dumma försök att avvika, han hade
gott om medel till detta: intressanta
samtal med inslag av humor, god mat
och dryck, sköna bäddar. Bedövningen
var så skickligt avpassad att vi inte
kunde röra oss från stället förrän nästa
eftermiddag. Men samvaron hade haft
en vanebildande effekt, vi umgicks
senare familjevis. När Ingbert och jag
träffades trodde några att jag fick lek-
tioner men det var sällan. Vi pratade
dock mycket om hornproblemet.

T. – Påverkade Ingberts hornspel
utformandet av hornstämman?

S. – Inte annat än att jag tyckte att
han spelade idealiskt. Han var ju den
bäste jag visste. Ingbert uruppförde
sonaten i dansk radio. I Sverige var
det, om jag minns rätt Bengt Belfrage
och Ib Lanzky-Otto som tog sig an
sonaten. De spelade den upprepade
gångar, småningom flerstädes utrikes.
Dessa två mina vänner har uppmunt-
rat mig mycket. Bl.a. beställde Ib en
sak för 8 horn (Liten svit Opus 9) och
hans mor Ane en komposition för horn
och orgel, Op. 10 nr 1. Senare har jag
komponerat ytterligare ett stycke för
horn och orgel, Adagio.

T. – När jag hör era kompositioner
dyker en känsla av Carl Nielsen upp.

S. – Det är min husgud, så jag är säkert något påverkad av honom.

T. – Några fler kompositioner på gång?

S. – Nej, jag har för stora problem med synen. Partitur är det inte tal om.

Här slutade så intervjun och vi gick upp för att dricka kaffe och äta hem-bakt, härligt, trevligt och gott.

Thomas Ekman

Verkförteckning över kompositioner av Sixten Sylvan

Opus 1 nr 1: "En stjärna gick på himlen fram", körsats, 1940

Opus 1 nr 2: Bröllopsmarsch för orgel, 1940

Opus 1 nr 3: "Akademisk festmusik" för reducerat kapell, 1941,

Opus 2 nr 1: Pastoral för orkester, 1945

Opus 2 nr 2: Skånsk rapsodi, 1946

Opus 3: Tema med variationer för oboe och piano, 1947

Opus 4: Konsert för trumpet och orkester, 1947

Opus 5: Kvintett för blåsare, 1949

Opus 6: Symfoni, 1952

Opus 7: Sonat för horn och piano, 1956-57 (renskrivn 1963)

Opus 8: Fyra marscher för militärorkester, 1966-71

Opus 9: Liten svit för 8 horn, 1978

Opus 10 nr 1: Largo för horn och orgel, 1981

Opus 10 nr 2: Stycke för solohorn

Opus 10 nr 3: Polka för horn och piano

Opus 10 nr 4: Stycke för solohorn

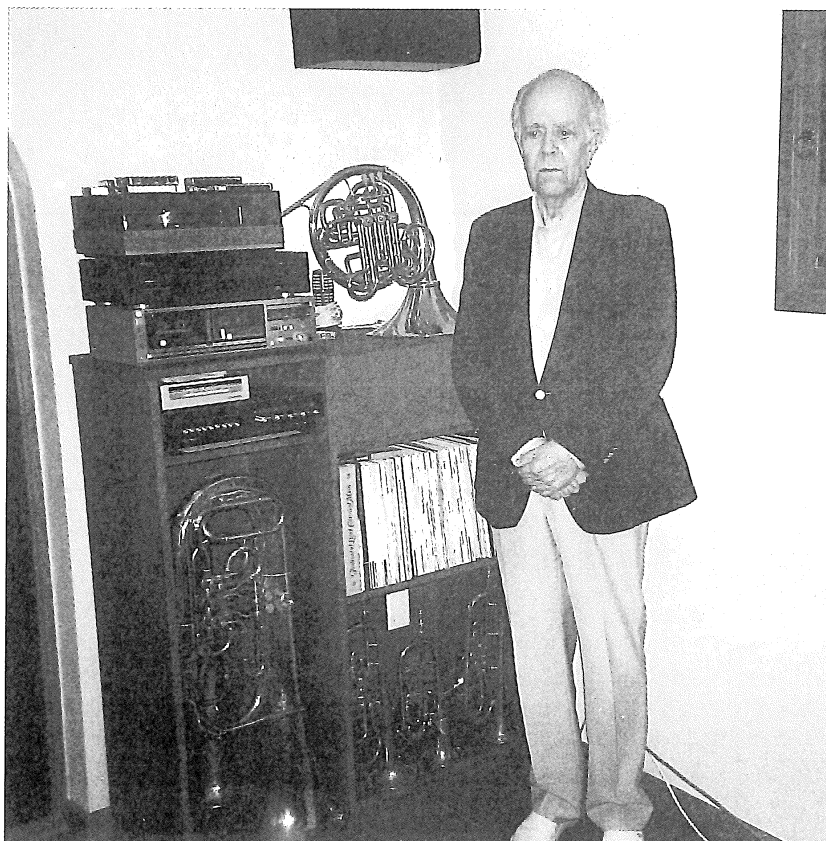
Opus 11: Små stycken för solohorn

Opus 12 nr 1: Adagio för horn och orgel

Diskografi över kompositioner av Sixten Sylvan

Sonat för horn och piano Op.7,
Albert Linder: Horn,
Ingemar Bergfelt: Piano,
Inspelad 1980,
WISA WISLP 587

Largo för horn och orgel Op.10 nr 1,
Jens Juul: Horn,
Christian Blomqvist: Orgel,
CLASSICO CLASS CD 185

NEXT HORN WAVE

Mellan den 5:e och 11:e oktober befann jag mig i New York för att delta i en tvådagars konserthelg med improviserande valthornister. Kontakten med producenten och hornisten Deborah Thurlow hade jag fått via e-post över ett år tidigare. Deborah spred en enkät för hornister som i någon form håller på med improvisationsmusik. Jag svarade utförligt och berättade om min utbildning och verksamhet inom både klassisk musik och jazz. Detta ledde så småningom till en inbjudan att spela på Next Horn Wave. Efter något återbud blev vi sex hornister som deltog vilket var lagom. Eftersom vi spelade minst 45 minuter var blev konserterna ändå ganska långa.

Fredagens konsert startade med den Kaliforniska hornisten Kevin Frey. Han uppförde sitt eget stycke *Poetics* för horn och två dansare. Meditativ stämningsmusik som även omfattade musikaliska citat. Kevin använde ibland en Yamaha Silent Brass förstärkt genom en effektbox samt en digeridoo för den avslutande delen av stycket. Om ni läser *The Horn Call* så har mr Frey där en artikelserie om improvisation.

Nästa programinslag var Sharon Moe. Hon är en mycket erkänd hornist verksam i New York. Hornsolot ur

Olivier Messiaens *From the Canyons to the Stars* som hon studerat in med tonsättaren och uruppfört var hennes öppningsstycke. Därefter spelade hon Keith Textors *City Lights* för horn och piano samt en egen komposition *Transported* skriven för den här konserterna. Bra musik och bra spelat!

Mitt bidrag till konserthelgen var akustisk kammarjazz framförd tillsammans med John Gunther sax, Tom Pietrycha bas och Tony Leone trummor. John, en studiekamrat från University of Miami funkade perfekt i ensemblen. Vi kunde växla mellan melodi och improviserade bakgrundsstämmor och hade också lätt för att improvisera kollektivt eller *byta* fraser några takter var. Tony, som jag spelade med i Sverige i somras (med Randy Johnston, Nisse Sandström och Sture Nordin), bidrog tillsammans med Tom med hängivet och lyhört spel. Vi spelade några jazz-standards, två egna kompositioner samt Lars Färnlövs Att angöra en brygga.

Lördagens konsert startade med den i Italien boende skotten Martin Mayes. Hans musik inkluderar diktläsning och teater. Han framförde ett eget "performance" kallat *And The*. Martin bjöd på olika effekter på naturhorn, horn med olika sordiner, horn med vatten i, slangar, leksakstrumpeter

Hemma hos Deborah
Martin Mayes, Deborah Thurlow och Petter Carlson

m.m. Spännande och läckert men kändes bitvis lite konstruerat med alla "instrument" utplacerade i rummet.

Deborah Thurlow, arrangören av konserterna bidrog med horntrio och då var det inte Brahmsbesättningen utan horn med live-elektronik, syntgitar samt Theremin (föregångare till synten som spelas genom att man för händerna kring två antenner). Mycket vacker musik skapades av denna fräcka trio. En serenad komponerad av thereministen Eric Ross och stycket *Ancient Future* av gitarristen Clive Smith.

Även lördagskonserten avslutades med jazz. Jeffrey Stockham spelade med sin egen kvintett (horn, sax, piano, bas, trummor). Han är mycket välmeriterad även som leadtrumpetare i många sammanhang! Gruppen spelade elförstärkt och fungerade kanske inte så bra i konstlokalens stora akustik. Att Jeffrey även spelar trumpet märktes tydligt på höjregistret på hornet. Han är också samlare av antika mässingsinstrument så vi har flera anledningar att hålla kontakt i framtiden.

Next Horn Wave blev mycket lyckat och gav många nya intryck och kontakter. Till sist ett stort tack till Konstnärsnämnden som bidrog med ekonomiskt stöd för resan. För mera information om Next Horn Wave och deltagarna kan man titta på nätet: <http://www2.cybernex.net/~sande/>

Deborah Thurlow, Sharon Moe, Kevin Frey, Petter Carlson, Martin Mayes

Petter Carlson

Hornboom i Norrbotten

eller Sagan Om Hornisterna

Plötsligt bara fanns de där på Musikhögskolan i Piteå - Hornisterna. Några av dem var traktens folk, andra hade färdats långväga, men gemensamt för dem alla var att de nu hade en och endast en uppgift: Att spela horn. En sen höstkväll samlades de för ett första rep i musikhögskolans rytmiksal, för att lära känna varandra och få en försmak om vad som komma skulle. Efter några timmars målmedvetet jobb skildes alla åt i tyst samförstånd. Vid den här tiden höll de ädla Hornisterna fortfarande en ganska låg profil (naturligtvis ett taktiskt grepp), och ingen i omgivningen förstod nog riktigt vad som var i görningen. Det skulle de emellertid snart bli varse...

Så kom då dagen för Konserten. De tolv Hornisterna, till synes framsprungna ur ingenstans, samlades åter. Konsertbesökarna levde fortfarande i den tron att de skulle få åhöra en helt vanlig brassafton, och samlades, förväntansfullt sorlande likt en klunga barn väntandes på tomten, i musikhögskolans foajé några minuter innan konsertens början.

Det var då det hände. Utan att någon egentligen förstod hur det gick till fullkomligt vällde Hornisterna fram och placerade strategiskt ut sig i en perfekt U-formation alldeles framför dörrarna in till konsertsalen (musikhögskolans aula). Ett ögonblick senare pulserade genom den förbluffade folkmassan en rungande salva "Charleston" (ur Fripperies), tätt följd av en förödande välplacerad rekyl i form av "Titta in i min lilla kajuta", sinnrikt och förteckenrikt arrangerad av Hörnisterbrodern Hans-Erik "Holger" Holgersson. Efter slutfört värv drog sig Hornisterna åter tillbaka in i skuggorna, men bara för en stund, som det skulle visa sig. Publiken, förundrad, intog nu aulan och satte sig tillrätta för en stunds respit och för att lyssna till det ordinarie konsertprogrammet.

Kvällen fortgick och brasskvintetter, tubatrios samt diverse solostycken

(bl.a Christer Danielssons svit för fyra horn och solotuba) avverkades i rask takt alltmedan stämningen i konsertsalen höjdes alltmer. Detta fortgick ända tills det endast återstod en punkt på programmet. "Två ABBA-låtar i arrangemang av Hans-Erik Holgersson" löd den blygsamt. Nu var det dags. De tolv Hornisterna intog (såväl som upptog) scenen, och inom några ögonblick hade de tillsammans med den förstummade publiken påbörjat en odysse genom en värld som ingen levande tidigare förnummit. Med en lätthet och grace som endast kan frambringas av en tolv man stark hornensemle, guidade Hornisterna åhörarna genom den monotona men ändå så livfulla discopulsen i "Take a chance on me", och när de suggestiva rytmerna plötsligen övergick i "Mamma Mia" formligen vibrerade luften av lyckliga ljudvågskaskader.

Succén var ett faktum. Hornisterna tågade ut alltmedan de omslötts av publikens extatiska jubel. Som de goda och modesta varelser Hornisterna var, valde gruppen att inte blända den stackars musikhögskolan med sin aldrig sinande strålgång längre än nödvändigt. Man firade istället segersötman på hemlig ort, närmare bestämt det Holgerssonska residenset. I nattens mörker diskuterades många ting; tankar vilka världen ännu inte är redo att höra. En sak kan man dock säkert veta om Hornisterna...

...de kommer tillbaka...

PUBLIKENS REAKTIONER

"Vilket sväng - nästan som Norrbotten Big Band!"

"Coolt - jag tänkte på ett lokomotiv ända tills jag öppnade ögonen och såg att alla hornisterna fortfarande satt kvar på sina stolar."

"Några hade fina kläder"

"Haha...hahaha...HAHAHAHA... (stapplar knäsvag därifrån)"

BAKGRUNDSFAKTA

Den senaste tiden har ovanligt många hornister flyttat till norra Sverige. Samtidigt har hornet blivit något av ett modeinstrument på såväl Musikhögskolan i Piteå som Piteå kommunala musikskola, varför det låg helt i tiden att den 18/11 1999 iscensätta ovan nämnda horn-"happening". Initiativtagare till projektet var teoriläraren på musikhögskolan, Hans-Erik Holgersson. Holgersson är för övrigt nybliven kassör i Svenska Hornsällskapets styrelse, som även den flyttat till Piteå/Luleåregionen.

Softa Nygren

Säljes

Alexander enkelt B.
Guldmässing, skruvklocka,
lack, F-slinga,
Fint skick.
Petter Carlson 070-536 1962

MIN VÄRSTA KIX

Nåja. Så heter rubriken men detta var faktiskt ingen kix alls! Det var en god, fin, saftig, stark, robust ton som klingade, jajamensan, så fint och länge att du kan inte ana!

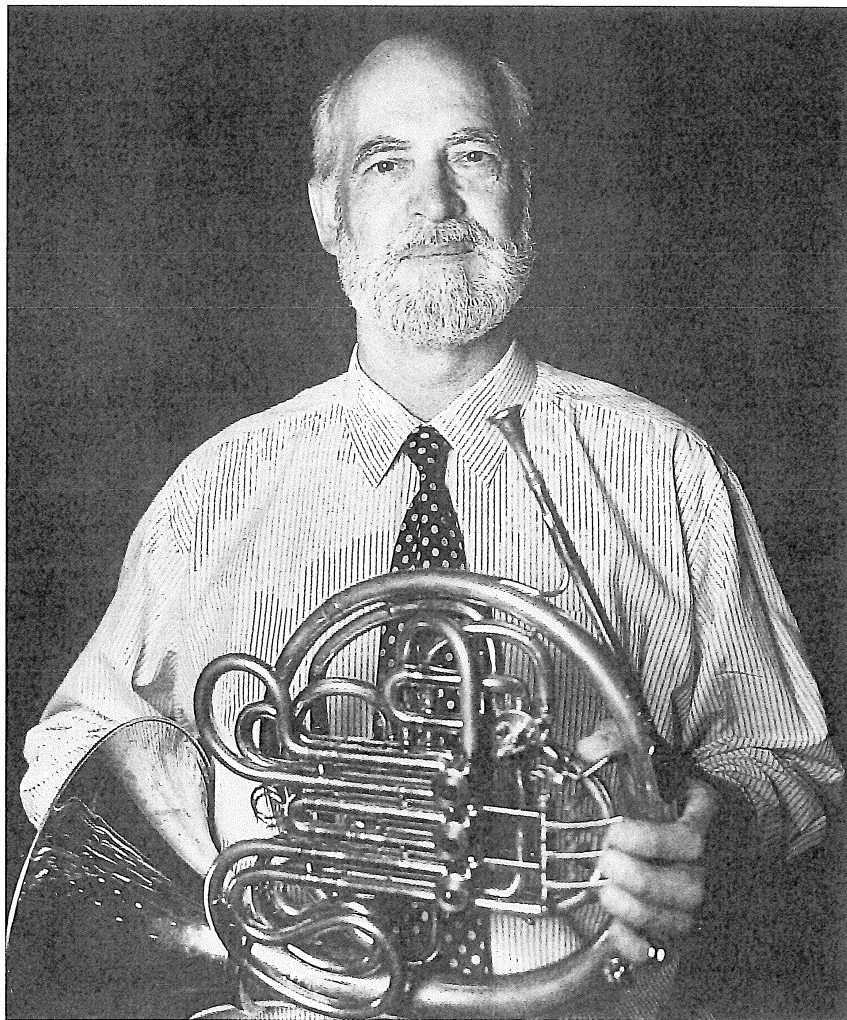
Här får vi gå tillbaka en god bit i tiden, till 1953, när jag faktiskt bara var 17 år gammal. På den tiden tjänstgjorde jag som lärling (bandboy) i den engelska militären. Jag hade blivit skickad till "Kneller Hall", som var militärens musik(?)träningsanstalt. Tja, man lärde sig en hel del annat där också. Både nyttigt och onyttigt!

På den här tiden fanns det många fler regementen i England och varje regemente skickade iväg några av sina musiker till vidareutbildning. Det var tradition att varje sommar framföra en serie sommarkonserter utomhus i parken. Samtliga musiker klädde ut sig i sina regementens finaste uniformer. Detta var nog en ganska präktig syn för allmänheten. Nu är det så att på "Kneller Hall" fanns utbildning även för blivande regementedirigenter. Och

det var de, både de trevliga och de mindre trevliga, som dirigerade var sitt stycke på dessa konserter. Som i de flesta militära sammanhang, låg det häri en hel del konkurrens och dessa blivande militärpampar var väldigt måna om att just deras framträdande allra helst skulle var det bästa!

Vi hade självklart repeterat hela programmet ordentligt. Precis det här stycket avslutades med en kraftig rytmisk figur, typ: Dam, da-Dam Dam-Dam. Nu var det som inte var inrepererat att jag, som ung, vacker och nyfiken pojke, nyss hade träffat en motsvarande flicka. Och hon skulle komma på denna konsert. Hoppades jag!

Detta stycke som vi spelade var det sista på programmet och ännu hade jag inte hittat flickan i publiken. Jag led, lätt förtvivlad som man kan bli i den åldern, och mina ögon sökte förgäves i mängden. Och när vi kom till den

fina kraftiga rytmiska figuren spelade jag inte Dam, da-Dam Dam-Dam utan Dam, da-Dam Dam Dam DAAM! Yeah!

Tystnaden som rådde efter detta saftiga ungdomsuttryck var skräckinjagande, och jag nästan dog. Flickan glömde jag omedelbart och blev mycket rädd för mitt (stundande?) öde. För jag hade gjort ett tjänstefel. Ett stort sådant.

(The b-dy British Army!) I deras, det vill säga myndigheternas, ögon hade jag ödelagt HELA konserten och för denne stolte, lätt arrogante och mindre trevlige dirigent åstakommit en total katastrof.

Ja, ja. Jag sade väl att jag lärde mig mycket annat än att spela valthorn på denna militärskola. Och det gjorde jag väl. Det är klart att jag blev ordentligt straffad för det inträffade. Jo du, jag fick stå vakt hela helgen, både dag och natt för att se till att ett sådant misstag inte skulle upprepas. Därefter var jag mycket noga med att om eller när jag tittade efter flickor, kunna just det partiet utantill!

Malcolm Page